

prism

ห้ามเปิดอ่านเด็ดขาด

รายงานการวินิจฉัยทางจิตเวช

ของฆาตกรที่มีแรงจูงใจผิดมนุษย์

閲覧厳禁 猟奇殺人犯の精神鑑定報告書

มิกิโตะะ ชิเน็น

เขียน

จิตรขวัญ อติศัย

แปล

“ขออย่าอีกครั้ง ทุกท่านสามารถหยุดอ่านแฟ้มเอกสารนี้ได้ทุกเมื่อ”

- มิกิโตะะ ชิเน็น

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

เคยคิดบ้างไหมว่าความช่างสงสัยจะพาคุณไปพบจุดจบ
หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เป็นเพียงนิยายธรรมดา แต่เป็นการ
รวบรวมทั้งบทสนทนา เอกสาร และภาพประกอบสุดพิลึกพิลั่นที่
เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัยทางจิตเวชของฆาตกรที่ก่อเหตุสังหารหมู่
และหากคุณเคยอ่านเรื่องห้ามปิดหน้าจอเด็ดขาด สมาร์ทโฟน
ของนักศึกษาที่เสียชีวิตอย่างเป็นทางการแล้วละก็ ขณะอ่านเล่มนี้
คุณอาจสังเกตเห็นว่ามีบางสิ่งเชื่อมโยงกัน แม้ทั้งสองเล่มจะอ่าน
แยกกันได้ แต่เราขอแนะนำให้คุณอ่านเล่มห้ามปิดหน้าจอเด็ดขาดฯ
ก่อน แล้วคุณจะพบว่ามันไม่ได้เป็นเพียงเรื่องราว ทว่าเป็นหนึ่งใน
ชิ้นส่วนปริศนาที่รอคุณอยู่

หนังสือเล่มนี้คือนิยายสยองขวัญที่จะเปลี่ยนประสบการณ์
การอ่านของคุณไปตลอดกาล

คำเตือน ห้ามเปิดอ่านเด็ดขาด แต่ถึงจะเตือนไป คุณ
ก็คงไม่เชื่ออยู่ดี...

prism

คำนำผู้แปล

นิยายเล่มนี้เป็นแนวมือก๊วนเมนทारीหรือสารคดีปลอมที่กำลังฮิตทั้งในบ้านเราและประเทศญี่ปุ่น ผู้แปลพูดถึงเนื้อเรื่องไม่ได้เพราะจะเป็นสปอยเลอร์ไปเสียหมด ขอบอกแค่ว่าเป็นความบันเทิงที่ครบรสชาติและอ่านง่ายอ่านเพลินเป็นอย่างยิ่ง ระหว่างแปล ผู้แปลก็ลุ้นและตื่นเต้นตลอดทาง สถานการณ์พลิกผันตลอดเล่มเหมือนนั่งรถไฟเหาะดีแท้

คิดว่าเป็นอีกหนึ่งเล่มที่เหมาะสมมากสำหรับนักอ่านที่กำลังพิจารณาจะเข้าวงการนิยายสืบสวน เพราะย่อง่าย ดำเนินเรื่องฉับไว ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยองค์ประกอบที่ทำให้ให้นักอ่านผู้อยู่ในแวดวงนิยายสืบสวนเพลิดเพลินได้เช่นกัน เชื่อว่าหลายท่านน่าจะอ่านติดมือแบบรวดเดียวจบไม่มีพัก

นักอ่านชาวไทยจำนวนมากคงเฝ้ารอผลงานฉบับแปลภาษาไทยเล่มใหม่ของอาจารย์มิกิโตะ ชิเน็น กันอยู่แน่ๆ ขอให้สนุกกับเล่มนี้ นะคะ

อย่าลืมอ่านคำเตือนก่อนพลิกหน้าถัดไป ไม่ว่าอย่างไรก็เชียร์ให้อ่าน แต่อย่าเคืองกันที่หลังนะ ฮิๆ

จักรขวัญ อดิศัย

สารบัญ

บทที่ 1

บทลัษณภาษณนิติจิตแพทยอุเฆาะระ คาสีมิ	
—วันแรก	11

บทที่ 2

บทลัษณภาษณนิติจิตแพทยอุเฆาะระ คาสีมิ	
—วันที่สอง	41

บทที่ 3

บทลัษณภาษณนิติจิตแพทยอุเฆาะระ คาสีมิ	
—วันที่สาม	95

บทที่ 4

บทลัษณภาษณนิติจิตแพทยอุเฆาะระ คาสีมิ	
—วันสุดท้าย	181

คำเตือน

แฟ้มเอกสารนี้รวบรวมบันทึกของนิติจิตแพทย์
ผู้วินิจฉัยสภาพจิตใจของคนร้ายในคดีสังหารหมู่อันน่า
พรั่นพรึงที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนในกรุงโตเกียว ซึ่งสร้าง
ความตื่นตระหนกให้กับผู้คนในสังคม

การอ่านข้อมูลในแฟ้มนี้อาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
แบบที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ต่อทุกท่าน

ด้วยเหตุนี้จึงไม่บังคับให้อ่าน และถึงจะเริ่มอ่านแล้ว
ทุกท่านก็สามารถเลิกอ่านกลางคันได้ทุกเมื่อที่ต้องการ

แม้จะคำนึงถึงผลกระทบตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว
ข้าพเจ้าก็ยังตัดสินใจตีพิมพ์เอกสารชุดนี้ เพราะคิดว่าหาก
ต้องการสร้างสังคมที่ดียิ่งขึ้นในอนาคต การเปิดเผยเอกสาร
ชุดนี้ต่อสายตาคนจำนวนมากคือเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง

ขอให้ทุกท่านรับทราบความเสี่ยงและคุณค่าต่อสังคม
ดังที่ข้าพเจ้าได้อธิบายไป และขอให้พลิกหน้าถัดไปเฉพาะใน
กรณีที่ท่านยินยอมทุกประการเท่านั้น

**ขอย้ำอีกครั้ง ทุกท่านสามารถ
ขยูดอ่านแฟ้มเอกสารนี้
ได้ทุกเมื่อ**

ห้ามเปิดอ่านเด็ดขาด

รายงานการวิจัยทางจิตเวช
ของฆาตกรที่มีแรงจูงใจผิดมนุษย์

สังหารหมู่ 11 รายที่เขตทามะ

ชายถือขวานพุ่งเข้าจู่โจมเหล่าผู้ร่วมงานเทศกาล
มีผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

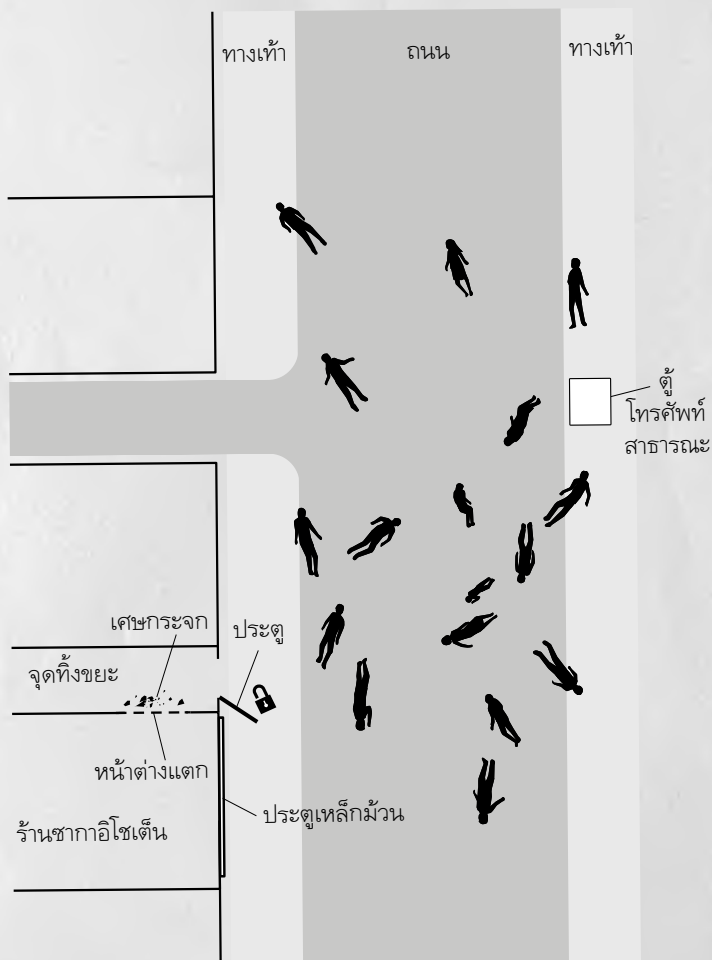
เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม สถานีตำรวจทามะในสังกัดกรม
ตำรวจนครบาลโตเกียวจับกุมผู้ต้องสงสัยชื่อยาเองาชิ (อายุ 36 ปี)
ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นนักเขียนอิสระได้แบบคาหนังคาเขาขณะพยายาม
ฆ่าผู้อื่น

ทางตำรวจเปิดเผยว่า เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม เวลาประมาณ
14:00 น. ได้รับแจ้งเหตุว่า “มีผู้ชายถือวัตถุคล้ายขวานไล่ทำร้าย
ผู้เข้าร่วมงานเทศกาล” เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเร่งรุดไปยังสถานที่
เกิดเหตุก็พบว่า ผู้ต้องสงสัยยาเองาชิกำลังทำร้ายชาวเมืองในงาน
เทศกาลพร้อมกับตะโกนดั่งลั่น จึงเข้าจับกุมแบบคาหนังคาเขา
ในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น

เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย 28 รายถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล แต่
ผลปรากฏว่าเสียชีวิต 11 ราย และอาการสาหัสไม่ได้สติ 6 ราย

ทางตำรวจเปลี่ยนข้อหาเป็นการฆาตกรรมและกำลังดำเนินการ
สอบปากคำ อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องสงสัยยาเองาชิเอาแต่พูดเรื่อง
ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ต่อจากนี้ทางตำรวจจะดำเนินการสืบสวน
ด้วยความรอบคอบ รวมถึงพิจารณาด้วยว่าผู้ต้องสงสัยมีความ
สามารถในการรับผิดชอบต่อการกระทำหรือไม่

เอกสาร ②

คำให้การของคุณซากาอิ เคโซ (อายุ 62 ปี)
เจ้าของร้านค้าขนาดเล็กใกล้ที่เกิดเหตุ

อยากให้เล่าเกี่ยวกับคดีนั้นนั่นแหละ

เอ่อ บอกตามตรงว่าผมไม่อยากจะถึงมันเลยครับ ที่ผ่านมา
เวลานอนตอนกลางคืน ผมมักจะฝันเห็นหน้าเจ้ายาเองาชิถือขวาน
พุ่งเข้ามาทำร้าย...

เอ๊ะ เขียนชื่อหมอนั่นลงในบทความไม่ได้เหรอ อ้อ ตอนนี้
กำลังรับการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชเลยรายงานข่าวไม่ได้สินะ

ให้ตายสิ ไร้สาระชะมัด หมอนั่นฆ่าคนตั้ง 11 คนเขียนะ
แทนที่จะมัวอืดอาดยืดอาด ควรรีบตัดสินประหารชีวิตคนพรรคนั้น
โดยเร็วจะดีกว่า!

อ้อ ขอโทษที่ของขึ้นไปหน่อย ในหมู่คนที่ถูกฆ่ามีคนรู้จัก
ของผมอยู่เยอะเลยนะ...

อะไรนะครับ เพื่อไม่ให้เกิดการตายของผู้เคราะห์ร้ายสูญเปล่า
เลยจำเป็นต้องรวบรวมคำให้การ และตรวจสอบว่าทำไมถึงเกิดเรื่อง
แบบนี้ขึ้นหรือ

เข้าใจแล้วครับ ผมจะเล่า แค่อะไรที่พอใช้ไหมล่ะ

วันนั้นพวกเราประมาณยี่สิบคนเดินแห่ศาลเจ้าในงานเทศกาล
ของสมาคมผู้อยู่อาศัย เป็นเทศกาลเก่าแก่ที่จัดกันมานานมากแล้ว
หากรวมพวกที่มาทัศนจรด้วย ขบวนแห่ศาลเจ้าก็มีกันหลายสิบคน
เลย

...ในบรรดาคนเหล่านั้นมีเด็กอยู่เยอะเชียวละ

ตอนเคลื่อนขบวนไปตามถนนที่ข้างทางเป็นไร่นา ก็เห็นผู้ชาย
คนหนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ในตู้โทรศัพท์ตรงนั้น แล้วตะโกนเสียงดังว่า
“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

ใช่ ตู้โทรศัพท์สาธารณะนั้นแหละ ในเมืองหลวงอาจไม่ค่อย
เห็นแล้ว แต่ยังมีให้เห็นตามชนเมืองอยู่

บรรยากาศดูตึงเครียดมาก พวกเราเลยหยุดแท็กซี่
ชั่วคราว ผมงับกับคนจำนวนหนึ่งเดินเข้าไปดู แล้วก็พบว่าคนที่ตะโกน
อยู่คือยาเองชิ

หือ ทำไมถึงรู้ว่าเป็นยาเองชิล่ะ เพราะบ้านเกิดของ
หมอนั้นอยู่แถวนี้ล่ะสิ หมอนั้นอาศัยอยู่ในย่านนี้จนเรียนจบชั้น
ม.ปลาย อ้อ พ่อแม่ของเขาตายตามกันไปเมื่อหลายปีก่อน บ้าน
หลังนั้นเลยไม่อยู่แล้ว

ที่นี่ พอดูให้ดีก็เห็นว่าเจ้ายาเองชิหน้าแดงก่ำ แถมเหงื่อ
ท่วมตัว วันนั้นเป็นช่วงกลางฤดูร้อน อากาศในตู้โทรศัพท์อย่างกับ
ห้องซาวน่า ซีนปล่อยไว้แบบนี้ เดี่ยวได้เป็นลมแดดตายกันพอดี
ผมเลยว่าจะเปิดประตู แต่ไม่รู้ยาเองชิทำอะไรไว้หรือเปล่า ผม

ออกแรงเท่าไหนก็เปิดประตูไม่ออก

ถ้าซีนปล่อยไว้แบบนี้ เจ้ายาเองชิได้ตายแน่ ผมเลยรีบ
วิ่งไปยังร้านของตัวเองที่อยู่ใกล้ๆ

ใช่ครับ ร้านของผมคือร้านซากาอิโซเต็นซึ่งอยู่แถวสถานที่
เกิดเหตุ วันนั้นผมปิดประตูเหล็กม้วนเพราะไปร่วมงานเทศกาล

ความจริงแล้วจะเดินเข้าร้านจากจุดทิ้งขยะที่อยู่ติดกันก็ได้ แต่ระยะนี้เกิดเหตุขโมยขยะรีไซเคิลบ่อย ผมเลยใช้แม่กุญแจสายยูล็อกประตูที่เชื่อมกับถนน และติดกล้องวงจรปิดไว้ในบริเวณนั้น ให้ตายเถอะ จะมาคืบขยะทำไมเนีย ไม่ใช่อีกาหรือสุนัขจรจัด ลักหน้อย...

อ้อ ขอโทษครับที่ออกนอกเรื่อง ที่นี้ผมดันเก็บลูกกุญแจของแม่กุญแจสายยูล็อกไว้ในร้าน เลยต้องเข้าร้านจากด้านหลัง แล้วหยิบขวานเล็กที่เป็นสินค้ามา

หือ ทำไมถึงขายขวานเล็กด้วยนะเธอ ละเวลานี้มีจุดตั้งแคมป์ที่เดินทางมาจากใจกลางเมืองได้สะดวกอยู่หลายแห่ง ร้านของผมเลยมีอุปกรณ์สำหรับตั้งแคมป์อย่างครบครัน ไม่ใช่แค่ขวานเล็ก แต่ยังมีชุดอุปกรณ์ทำบาร์บีคิว เต็นท์ขนาดเล็กที่ประกอบง่าย ข้าวของเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ปิ่นพ่นไฟ แล้วก็อุปกรณ์ป้องกันความหนาวด้วย

สรุปคือผมใช้ขวานเล็กที่เอามาด้วยฟาดใส่กระจกของตู้โทรศัพท์ จำได้ว่าอากาศร้อนระอุพวยพุ่งออกมาจากด้านใน

ด้วยเหตุนี้พวกเรเลยช่วยยาเองซิเอาไว้ได้ แต่จู้ๆ ไอ้บ้านนี้
ก็โวยวายว่า “อย่ามอง! อย่ามองจัน!”

ใช่ครับ พูตอะไรไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย ห้ามไม่ให้มอง แต่ถ้าไม่มองก็ช่วยเขาไม่ได้นะสิ

พอผมเตะหลังหมอนั้นเพื่อปลอบให้ใจเย็น หมอนั้นก็ซัดหมัดเปรี้ยงใส่หน้าผมแล้วแย่งขวานเล็กไปจากมือ จากนั้นยาเองซิก็กวัดแกว่งขวานพร้อมกับส่งเสียงคำราม และไล่ทำร้ายคนที่อยู่รอบๆ
ระหว่างที่ทุกคนหวีดร้อง หมอนั้นก็พุ่งเข้าหาจุดทิ้งขยะข้างร้าน

ของผมนั้นแห่งแรก แล้วเริ่มตะโกนว่า “ไอ้ผีร้าย!” บ้างละ “แกมันปีศาจ!” บ้างละ

ใช่ครับ เขาพูดชัดถ้อยชัดคำเลยว่า “ผีร้าย” กับ “ปีศาจ”

ทุกคนพากันกลัวยาเองาซีที่ทำตัวผิดปกติ บางคนก็หวีดร้องแล้ววิ่งหนีไป บางคนก็ยกสมาร์ตโฟนมาถ่ายภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บางคนก็ยืนตัวแข็งทื่อเป็นท่อนไม้

ขณะที่ทุกคนกำลังตื่นตระหนก ยาเองาซีก็วิ่งตะโกนกลับมาและฟันขวานใส่พวกเราทีละคน

เสียงหวีดร้องดังระงม บริเวณนั้นเต็มไปด้วยเลือด...นั่นมันภาพของฆูนรกดัดๆ แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังฝันเห็นเหตุการณ์นั้นอยู่เลย

ครับ ตอนนั้นยาเองาซียังโวยวายอีกว่า

“อย่ามองฉัน! อย่ามอง!”

อะไรนะ แล้วหลังจากนั้นเป็นยังไงต่อเหรอครับ ขอโทษที่ผมจำไม่ได้

เพราะผมเสียเลือดมากจนหมดสติไป

นี่ไง ดูแขนข้างนี้สิครับ ยาเองาซีฟันมือขวาของผมขาด

แบบนี้ก็คิดเรื่องคิดเงินหรือจัดสินค้าขึ้นชั้นไม่ได้แล้ว...

ผมตัดสินใจแล้วว่า จะปิดร้าน

ใครๆ ก็บอกว่าผมโชคดีที่รอดชีวิตมาได้ แต่มันเรียกว่าโชคดีได้จริงหรือเปล่าเนี่ยสิ...

ยาเองาซีทำลายชีวิตผมพังพินาศหมดแล้วครับ...

ข้าพเจ้าได้แสดงบันทึกทั้งสามเกี่ยวกับคดีการสังหารหมู่ในเขต
ทามะเมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมาไว้ข้างต้นแล้ว
หลังจากได้เห็นเอกสารเหล่านี้ ทุกท่านสังเกตหรือเปล่าว่า

คดีนี้ มี [จุดที่แปลกประหลาด] อย่างเห็นได้ชัด

[จุดที่แปลกประหลาด] ดังกล่าวคือเงื่อนไขสู่ความลับ
นำหวาดหวั่นที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังคดีนี้
ถูกแล้ว เบื้องหลังคดีที่ดูเหมือนคดีฆาตกรรมไม่เลือกหน้าทั่วไป
มีความจริงน่าสะพรึงจนขนหัวลุกซ่อนอยู่

เป็น [ความจริง] อันน่าหวาดกลัว หากได้รู้เรื่องนี้เข้า โลกที่
ท่านเห็นมาตลอดจะกลับตาลปัตรจากเดิม

ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่าน อ่านบันทึกต่อจากนี้ โดยรับรู้ความเสี่ยงดังกล่าว

เพราะเรื่องนี้จะมียุณค่าอันยิ่งใหญ่ต่อสังคมอย่างแน่นอน

ขอภาวนาให้ความจริงปรากฏใน [ดวงตา] ของทุกท่าน

บทที่ 1
บทลัษณภาษณ
นิติจิตแพพย
อุเอฮาระ คาสึมิ

— วันแรก

—สวัสดี อาจารย์อุเอฮาระ คาสึมิ¹ ตั้งแต่วันนี้
จะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับ [คดีการสังหารหมู่ครั้งนั้น]
ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ

อุเอฮาระ “ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ...”

—เป็นอะไรไป สี่หน้าคุณดูไม่ดีเลย หายใจ
ไม่สะดวกหรือเปล่า ขอภัยด้วยที่เตรียมได้แค่
ห้องแคบๆที่ไม่มีอะไรเลยแบบนี้

อุเอฮาระ “ฉันกังวลกับกล้องที่อยู่ตรงมุมห้องนิดหน่อย
ค่ะ...”

—ทางเราตั้งใจบันทึกการสัมภาษณ์ไว้ เพื่อ
จะได้ตรวจสอบเนื้อหาในภายหลัง คุณไม่สะดวก
หรือเปล่า

อุเอฮาระ “เปล่า ไม่ได้ไม่สะดวกหรอกค่ะ เวลาฟังเรื่อง
สำคัญ ฉันก็จะพยายามบันทึกเสียงไว้เท่าที่
ทำได้เหมือนกัน ค่ะ ไม่เป็นไร...ไม่เป็นไรแล้ว”

¹ ประเทศญี่ปุ่นจะเรียกผู้ที่ประกอบอาชีพเฉพาะทาง เช่น แพทย์
ทนายความ นักเขียน หรือนักการเมืองว่าอาจารย์ เพื่อแสดงความนับถือ

——ถ้าอย่างนั้นขอเริ่มเลยนะ ขออภัยล่วงหน้า
ที่อาจมีบางคำถามที่รู้คำตอบกันอยู่แล้ว เพื่อ
บันทึกเป็นข้อมูลนะ

อยากให้คุณตอบโดยใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อให้บุคคล
ทั่วไปฟังบันทึกนี้แล้วเข้าใจ ไม่ใช่แค่ทางนี้เข้าใจ
อยู่คนเดียว

ก่อนอื่น รบกวนอาจารย์อุเอฮาระช่วยแนะนำตัวด้วย

อุเอฮาระ

“อุเอฮาระ คาสึมิ อายุ 32 ปี ประกอบอาชีพ
แพทย์...เป็นนิติจิตแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาล
โกโกกุจิในสังกัดกรุงโตเกียวค่ะ”

——อาจารย์อุเอฮาระเป็นผู้รับผิดชอบการตรวจ
วินิจฉัยทางจิตเวชของคุณยาเองาชิ ชินยะ
คนร้ายคดีฆาตกรรมไม่เลือกหน้าในเขตทามะ
เมื่อเดือนก่อน

อุเอฮาระ

“ค่ะ หลังจากคุณยาเองาชิฆ่าชายหญิงรวม
11 คน ตำรวจที่เร่งรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุ
ก็จับกุมเขาได้แบบคาหนังคาเขา แต่เขาพูดจา
และทำตัวแปลกๆ ทางตำรวจจึงวานให้ฉัน
ช่วยตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชค่ะ”

——มีคนขอให้คุณตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชบ่อยไหม

อุเอฮาระ “คะ ปกติไม่ค่อยมีแพทย์รับงานตรวจวินิจฉัยทางจิตเวช เพราะต้องมีความรู้เฉพาะทางและเสียเวลามาก แต่ใช้เป็นผลงานทางวิชาการแทบไม่ได้ แถมค่าตอบแทนยังต่ำด้วย ทว่าฉันก็แทบไม่เคยถูกให้เวลานำให้ตรวจวินิจฉัยคดีใหญ่แบบนี้เลย”

——เพราะอะไร

อุเอฮาระ “ถ้าเป็นความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ นิติจิตแพทย์จะไปที่สถานีตำรวจหรือสำนักงานอัยการ แล้วใช้วิธีตรวจวินิจฉัยแบบง่าย ๆ คือพูดคุยแค่ว่าไม่ก็สืบหาที่ แต่ในคดีใหญ่แบบนี้จะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โดยทั่วไปผู้ต้องสงสัยจะถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล แล้วใช้เวลาสองถึงสามเดือนกว่าในการตรวจวินิจฉัย อย่างรอบคอบว่า ตอนที่ก่อเหตุ นั้น ผู้ต้องสงสัยมีอาการหลงผิด ความสามารถในการตัดสินใจลดลง หรือวิกลจริตอันเนื่องมาจากความผิดปกติทางจิตหรือไม่

เวลาเกิดคดีแบบนี้ขึ้นในโตเกียว โดยส่วนใหญ่จะไม่มอบหมายให้นิติจิตแพทย์ที่มีประสบการณ์น้อยอย่างฉันเป็นคนตรวจวินิจฉัย แต่จะวานนิติจิตแพทย์ชื่อดังที่ฉันนับถือ ซึ่งเป็นคนที่เคยวินิจฉัยคดีใหญ่มานักต่อนัก”

——อย่างนี้เอง ฉันทำไมคราวนี้อาจารย์อุเอฮาระถึงมาเป็นผู้ตรวจวินิจฉัยสภาพจิตใจของยาเองาซึล่ะ

อุเอฮาระ “แพทย์ท่านนั้นไม่อยู่เพราะไปประชุมวิชาการที่ต่างประเทศ ฉันเลยได้รับการให้อำนาจให้ทำงานนั้นแทนค่ะ”

——ทำไมอาจารย์อุเอฮาระถึงกระตือรือร้นที่จะรับงานตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชล่ะ

อุเอฮาระ “เพราะสมัยเป็นแพทย์ฝึกหัด ฉันได้อ่านหนังสือของแพทย์รุ่นพี่ที่มีชื่อเสียงด้านการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวช และได้เรียนรู้ว่างานนี้มีคุณค่าต่อสังคม”

——หนังสือเล่มนั้นคือ...

อุเอฮาระ “เป็นผลงานการเขียนของแพทย์หญิงอุกางามิ ฮารุกะ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลในสังกัดสถาบันวิจัยทางจิตเวชและประสาทวิทยา หนังสือเล่มนั้นเขียนว่า [จิตแพทย์ที่ทำงานนิติจิตเวชคือปัจจัยที่จำเป็นต่อการสร้างสังคมที่ดียิ่งขึ้น จิตแพทย์จึงมีหน้าที่อุทิศตนเพื่อเป้าหมายนั้น]”

—...ขอกลับเข้าเรื่องนะ

จากเอกสารของทางตำรวจระบุว่า ย่าเองาชิเป็นผู้ชายอายุ 36 ปี เดิมเคยทำงานเป็นบรรณาธิการนิตยสาร **แต่เมื่อหลายเดือนก่อน เขามีอาการหวาดระแวงอย่างรุนแรง** และหลังจากนั้นก็ไม่ได้ทำงานอีกเลย

ช่วงนั้นเขามีปัญหาเรื่องระบบทางเดินอาหารเลยไปหาหมอที่คลินิกอายุรศาสตร์ ในตอนนั้นก็พบว่าเขาพุดจาและทำตัวผิดปกติ ทางคลินิกจึงแนะนำให้เข้ารับการรักษาทงจิตเวช นี่คือนำเนาจดหมายส่งตัวที่ทางคลินิกเขียนขึ้นในตอนนั้น

รายงานข้อมูลการรักษา

12 มีนาคม 2026

ชื่อสถาบันทางการแพทย์ปลายทาง

ผู้แนะนำ

คลินิกโคโคโระ

ชื่อสถาบันการแพทย์ : คลินิกอายุรศาสตร์

เรียน แพทย์ผู้รับผิดชอบ แผนกจิตเวช ชื่อแพทย์ :

ชื่อผู้ป่วย : ยาเองาชิ ชินยะ

เพศ : ชาย ☒ หญิง ☐

วันเดือนปีเกิด : 21 มิถุนายน 1990 (อายุ 35 ปี)

ที่อยู่ :

เบอร์โทรศัพท์ : 090

การวินิจฉัย	สงสัยว่าเป็นโรคจิตเภทชนิดคาทาโทนิก
วัตถุประสงค์ ในการส่งตัว	เพื่อทำการตรวจอย่างละเอียด และให้การรักษา
ประวัติ ผู้ป่วย และ รายละเอียด เกี่ยวกับการรักษา	ผู้ป่วยมาพบแพทย์ที่คลินิกด้วยอาการสำคัญคือ นอนไม่หลับและฉุกเฉินขึ้นปี ผู้ป่วยบอกว่า เริ่มมีอาการข้างต้นประมาณหนึ่งเดือนที่แล้ว และอาการแยลง เรื่อย ๆ จากการซักประวัติและคลำบริเวณท้อง แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นโรคนอน ไม่หลับและโรคกระเพาะอาหารอักเสบซึ่งมีสาเหตุมาจากความเครียด เมื่อ สอบถามถึงสาเหตุของความเครียด ผู้ป่วยตอบว่า “ถูกจับตาดูตลอดเวลา” “จะถูกฆ่าเมื่อไหร่ก็ไม่รู้” “ไม่ว่าจะซ่อนตัวที่ไหน ก็มีใครบางคนมองผมอยู่” เนื่องจากพูดไม่เป็นเหตุเป็นผลและมีภาวะเครียดจัด จึงสงสัยว่าอาจเห็น ภาพหลอน รวมถึงมีอาการหวาดระแวงอันเนื่องมาจากโรคจิตเภท ขอภัยที่รบกวนเวลา แต่โปรดช่วยทำการประเมินผู้ป่วยเพื่อวินิจฉัยแยกโรค ทางจิตเวช และตรวจวินิจฉัยเพื่อกำหนดแนวทางในการรักษาต่อไป
การสั่งยา ในปัจจุบัน	Gaster D (20) 1 T/1 x เย็น Lunesta (1) 1 T/1 x ก่อนนอน Bupleurum, Citrus & Pinellia Formula Capsules 7.5g/3x หลังอาหาร

—สรุปแล้วยาเองาชิก็ไม่เคยเข้ารับการรักษาทางจิตเวช และก่อนเกิดเหตุก็ไม่เคยได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผู้ป่วยจิตเวช
พูดอีกอย่างคือ อาจารย์อุเอฮาระเป็นจิตแพทย์คนแรกที่ได้ตรวจยาเองาชิ
หลังจากได้เจอยาเองาชิ คุณรู้สึกยังไงบ้าง

อุเอฮาระ

“ฉันคิดว่าเขาป่วยเป็นโรคทางจิตเวชอะไรสักอย่างค่ะ แต่หลังจากได้พูดคุยกับคุณยาเองาชิเพื่อซักถามอาการ ฉันมีความรู้สึกว่ **อาการป่วยของเขาแตกต่างจากโรคจิตเภทแบบที่พบเห็นได้ทั่วไปอยู่เล็กน้อย**”

—เรามีไฟล์เสียงที่บันทึกบทสนทนาในตอนนั้นอยู่ขอเปิดให้ฟังนะ

▼PLAY

(เสียงเปิดประตู)

พยาบาล

“ผมพาคุณยาเองาชิมาแล้วครับ”

อุเอฮาระ

“คุณยาเองาชิ ยินดีที่ได้รู้จัก เชิญนั่งตรงนั้นได้เลยค่ะ”

(เสียงเลื่อนเก้าอี้)

อุเอฮาระ “ฉันชื่ออุเอฮาระ คาสึมิ เป็นนิติจิตแพทย์ ฝากตัวด้วยนะคะ”

ยาเองาชิ “อุเอฮาระเป็นเอชของทีมีใจแอนด์ เป็นเอช ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคเฮเซ แต่ผมชอบอุเอฮาระ ตอนที่ไปแข่งเมเจอร์ลีกและกลายเป็นโคเลเซอร์ มากกว่า”

อุเอฮาระ “...ฉันขอคุยเรื่องคดีเลยนะคะ ก่อนเกิดเหตุ คุณยังตัวเองอยู่ในตู้โทรศัพท์สินะ”

ยาเองาชิ “เทเลโฟนบุ๊กเหมือนบุ๊กซิง ถ้าเป็นมอนสเตอร์ระดับอีโนอุเอะ นาโอยะ ถึงอยู่ในบุ๊กซิง แคบ ๆ แบบนั้นก็น่าจะถือเอาต์คู้ตูล์ได้”

อุเอฮาระ “...อาจจะใช่ค่ะ คุณยาเองาชิ เอกสารของทาง ตำรวจจะรู้ว่า เมื่อครั้งปีก่อนคุณยกเลิกสัญญา สมาร์ทโฟนไป เพราะอะไรหรอคะ”

ยาเองาชิ “จะให้พวกของพรรคนั้นได้ยังไงล่ะ! ปีศาจ! ปีศาจจิ้งจะเล่นงานฉันอยู่ตลอดเวลา! มันจะฆ่าฉัน!”

(เสียงดังเหมือนทุบโต๊ะ)

อุเอฮาระ

“ใจเย็นค่ะ ค่อยๆ สูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ค่ะ ไม่เป็นไรหรอก
ฉันเข้าใจเรื่องปีศาจแล้วค่ะ แต่คุณเลิกพก
สมาร์ทโฟन्दิตัวเพราะปีศาจ เลยพยายาม
จะใช้โทรศัพท์สาธารณะโทร.หาใครบางคน
ใช่ไหมคะ”

ยาเอางาชิ

“โทรศัพท์เหรอ ถ้าจะโทร.หาใครจากตู้โทรศัพท์
อีกฝ่ายก็ต้องเป็นโดราเอมอนอยู่แล้ว รู้จัก
[ตู้โทรศัพท์สมมติ] หรือเปล่า ฉันอาจตั้งใจจะขอ
ว่า [ฮัลโล่ ถ้ามาดวงตาของปีศาจได้หมดเลย
ก็ดีนะสิ]”

■ STOP

—...การตอบของเขาดูปิดกั้นอย่างเห็นได้ชัด
แพทย์ที่คลินิกอายุรศาสตร์จะสงสัยว่าเขาเป็นโรค
จิตเภทก็ไม่แปลก

อุเอฮาระ

“ค่ะ เห็นได้ชัดว่าเขามีอาการหวาดระแวง
และสับสนจนดูเหมือนเป็นโรคจิตเภท แต่ฉัน

รู้สึกว่าเขาไม่ได้เป็นผู้ป่วยจิตเภททั่วไป อาการแสดงบ่งชี้ถึงลักษณะของโรคทางจิตเวชโรคอื่นมากกว่า”

——โรคอะไรหรอ

อุเอฮาระ

“ปฏิกิริยาต่อการถูกกักขัง หรือก็คือแกนเซอร์ชินโดรมค่ะ”

——แกนเซอร์ชินโดรม...

อุเอฮาระ

“คุณคงรู้จักอยู่แล้ว แกนเซอร์ชินโดรมคือโรคทางจิตเวชที่เกิดกับบุคคลซึ่งเคยถูกขังในพื้นที่ปิดเป็นเวลานาน ความเครียดทำให้สติสัมปชัญญะพร่าเลือนจนมองเห็นภาพหลอนและมีอาการหลงผิด แม้จะพูดคุยได้ แต่มักจะตอบคำถามแบบเบี่ยงออกนอกประเด็นเหมือนกำลังล้อเล่น อาการของคุณยาเองาชิตตรงตามนั้นเลยล่ะ”

——แกนเซอร์ชินโดรมที่คุณพูดถึงเมื่อกี้คือประเภทหนึ่งของปฏิกิริยาต่อการถูกกักขังสินะ แต่ไม่พบข้อเท็จจริงว่าคุณยาเองาชิตเคยถูกกักขังเลย

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่เขากลับป่วยเป็นแกนเซอร์
ซินโดรม มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ

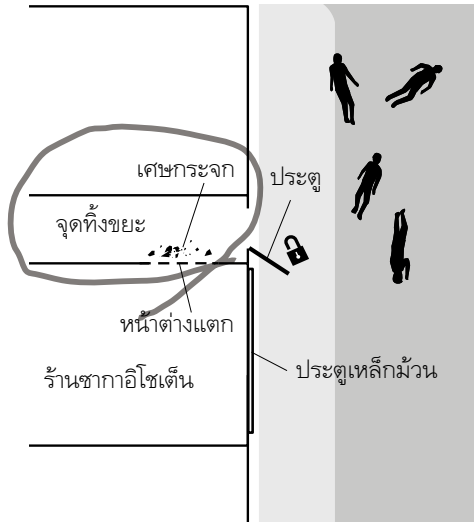
อุเอฮาระ “ฉันก็เคยคิดว่าแปลกค่ะ แต่อาการของคุณ
ยาเองาชิ คิดยังไงก็เป็นได้แค่แกนเซอร์ซินโดรม
แบบที่พบเห็นได้ทั่วไป ฉันก็จะอยู่เหมือนกัน”

——แล้วคุณรับมือกับเรื่องนี้ยังไง

อุเอฮาระ “ถึงผู้ป่วยแกนเซอร์ซินโดรมจะตอบคำถาม
ออกนอกประเด็น แต่โรคนี้ต่างจากโรคจิตเภท
ที่ความคิดไม่ปะติดปะต่อและไม่เชื่อมโยงกัน
ผู้ป่วยส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของคำถาม
ได้อย่างถูกต้อง ฉันเลยลอง**ยิงคำถามเกี่ยวกับ
จุดที่ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด**ในพฤติกรรมของ
คุณยาเองาชิขณะก่อเหตุ แล้วสังเกต**ปฏิกิริยา
ตอบสนองของเขา**ค่ะ”

——จุดที่ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัดคืออะไร

อุเอฮาระ “ลองดูตรงจุดทิ้งขยะในแผนผังของสถานที่
เกิดเหตุนะค่ะ”

อุเอฮาระ

“จากคำให้การของคุณซากากิ เคโซ ผู้เคราะห์ร้าย
ที่ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับคดีแต่รอดชีวิตมาได้
หลังจากคุณยาเองาชิถูกช่วยออกมาจากตู้
โทรศัพท์แล้ว เขาก็มุ่งหน้าไปยังจุดทิ้งขยะของ
ร้านซากากิโชเต็นซึ่งเป็นร้านของผู้เคราะห์ร้าย
เป็นที่แรก”

— ไซ

อุเอฮาระ “ลองนึกถึงคำให้การของเหยื่อดูดี ๆ นะคะ
เขาบอกว่ากลัวขยะรีไซเคิลจะถูกขโมยเลย
ล็อกกุญแจทางเข้าจุดทิ้งขยะไว้
แล้วทางตำรวจก็พบแม่กุญแจสายอยู่ที่คาดว่า
คุณยาเองาชิทำพังตามคำให้การของเหยื่อจริง ๆ”

——เรื่องนั้นมันทำไมเธอ

อุเอฮาระ “หมายความว่าตอนเกิดเหตุ จุดทิ้งขยะที่
ล็อกกุญแจจากด้านนอกไม่น่ามีใครอยู่
ถ้าอย่างนั้น

...คุณยาเองาชิพุ่งเข้าไปจูโจม [อะไร] กันแน่”

——...

อุเอฮาระ “หลังถูกช่วยออกมาจากตู้โทรศัพท์ คุณยาเองาชิ
ก็แย่งขวานจากคุณซากาอิ ก่อนพุ่งตรงไปยัง
จุดทิ้งขยะเป็นที่แรก แล้วจามขวานใส่ตรงนั้น
อย่างแรง
เบาะแสที่จะช่วยไขปริศนาว่าทำไมเขาถึงก่อเหตุ
สังหารหมู่น่าจะอยู่ที่จุดทิ้งขยะค่ะ”

——ก็ใช่ว่าจะไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

จุดทั้งขยะไม่มีเพดานปิด ถึงประตูจะล็อกอยู่ก็น่าจะ
ป็นเข้าไปข้างในได้

คนที่ขโมยขยะไร้ศีลอาจจะบุกกรุกเข้าไปทางนั้น
ก็ได้

อุเอฮาระ

“นั่นก็น่าจะมีศพของเหยื่อรายแรกอยู่ตรงนั้น
หรืออย่างน้อยก็น่าจะมีผู้ได้รับบาดเจ็บบ้าง
แต่เท่าที่ฉันเห็น จุดทิ้งขยะตรงนี้แคบมากและ
เป็นทางตันด้วย ถ้ามีใครอยู่ก็ไม่น่าหนีรอดจาก
คุณยาเองาชิที่ถือขวานบุกเข้าไปป่วนได้”

——กระจกหน้าต่างร้านก็แตกกระจาย เขาอาจจะ
บุกเข้าไปทำร้ายคนที่อยู่ในร้านก็ได้

อุเอฮาระ

“คุณซากาอิบริหารจัดการร้านนี้คนเดียว ตอน
เกิดเหตุ เขาปิดร้านเพื่อไปร่วมงานเทศกาล
ภายในร้านไม่น่ามีใครอยู่ค่ะ”

——**หมายความว่าคุณยาเองาชิบุกจุดจุดที่
ที่ไม่มีใครอยู่เลยนะเธอ**

อุเอฮาระ

“ใช่ค่ะ ฉันเลยจึงถามเกี่ยวกับความย้อนแย้ง
ในจุดนั้นเพื่อดูปฏิกิริยาตอบสนองของเขา”

——จันเราลองเปิดเสียงในตอนนั้นฟังกันเถอะ

▼ PLAY

อุเอฮาระ “คุณพุ่งเข้าไปจูโจมอะไรเหวอะคะ ตรงนั้นมีอะไรอยู่เหวอะ”

ยาเองาชิ “วะ...วะ...วะ...”

อุเอฮาระ “เป็นอะไรไปคะ ทำไมทำตาลอกแล่กขนาดนั้น ที่นี้มีกันแค่สามคนคือคุณยาเองาชิ ฉัน และ พยาบาลเองนะ”

ยาเองาชิ “วะ...ว้าก...ว้ากกกก! จ้ากกกก!!”

(เสียงอะไรบางอย่างลั่นตึง)

อุเอฮาระ “...คุณยาเองาชิ ใจเย็นก่อนค่ะ! อย่าลุกขึ้นยืน นั่งลงเถอะค่ะ!”

ยาเองาชิ “อ๋อ! มีอยู่ที่นี้ด้วย!”

อุเอฮาระ “มีอะไรอยู่เหวอะคะ ที่นี้มีแค่พวกเรานะ”

ยาเองาชิ “ไม่ใช่! ไม่จริง! ฉันรู้ดี [มัน] อยู่ที่นี่ด้วย!
[ดวงตาของมัน] มองฉันอยู่ตลอดเวลา!
ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยฉันที...”

(เสียงดังโป๊กๆ)

อุเอฮาระ “คุณยาเองาชิ อย่าเอาหัวโขกผนังสิคะ ฉันจะ
ฉีดยาระงับประสาทให้เขา ช่วยจับคุณยาเองาชิ
ไว้หน่อยค่ะ”

พยาบาล “ครับ!”

ยาเองาชิ “หยุดนะ! ปล่อยฉันออกไปจากที่นี่!”

อุเอฮาระ “ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันแค่จะฉีดยาระงับประสาท
ที่ไหล่คุณเท่านั้นเอง เดี่ยวคุณก็จะใจเย็นลงแล้ว”

ยาเองาชิ “อย่า! พอทีเถอะ! อะ...โอ้ย...”

อุเอฮาระ “อย่าเกร็งค่ะ ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น เดี่ยวคุณ
ก็จะรู้สึกง่วงแล้ว”

ยาเองาชิ “**[มัน]** อยู่ที่นี่...แล้วก็...อยู่ที่นี่ด้วย...พวกแก...
แค่ไม่เห็น...เท่านั้นเอง...”

■ STOP